

satte intervention og nærværelse af sydafrikanske væbnede styrker i Sydrhodesia fordømmes, og Storbritannien anmodes om at sikre den øjeblikkelige udelukkelse af sådanne styrker. I resolutionen fordømmes desuden de regeringer, især den portugisiske og sydafrikanske, som fortsat opretholder politisk, økonomisk, militær og anden forbindelse med det illegale racistiske minoritetsregime, og de anmodes om at bringe forbindelserne til ophør, bekræftes på ny den overbevisning, at sanktionerne ikke vil bringe styret til fald, medmindre de er omfattende, mandatoriske, effektivt overvåget, gennemtvunget og overholdt af alle stater, især Sydafrika og Portugal, anmodes alle stater om at tage alle passende skridt til at sikre udelukkelsen af den såkaldte nationale rhodesiske olympiske komite fra deltagelse i de XX'ende Olympiske Lege, anmodes alle stater, særorganisationer og andre organisationer inden for FN-systemet om i samråd med OAU at yde moralsk og materiel bistand til Zimbabwe-befolkningen, henledes sikkerhedsrådets opmærksomhed på det presserende behov for at tage yderligere skridt til sikring af alle staters efterlevelse af sikkerhedsrådets beslutninger i overensstemmelse med pagtens artikel 25 og til behovet for at udvide sanktionerne mod det illegale mindretalsstyre og at udvide sanktionerne til Sydafrika og Portugal.

Forud for afstemningen meddelte den britiske repræsentant at forhandlingerne i Sydrhodesia var bragt til en positiv afslutning, og at indholdet af overenskomsten ville blive offentliggjort torsdag den 25. november 1971. Han meddelte samtidig, at den britiske faste repræsentant over for sikkerhedsrådets præsident havde erklæret sig rede til den 25. november 1971 i sikkerhedsrådet at give en redegørelse for forhandlingerne, og at han selv ville give udvalget en redegørelse.

Under henvisning til den britiske redegørelse foreslog Fijis ambassadør, at udvalget udsatte afstemningen om det foreliggende resolutionsforslag, indtil indholdet af overenskomsten var kendt. Efter opfordring fra adskillige afrikanske delegationer blev forslaget trukket tilbage. På opfordring fra Guinea og Irak blev det besluttet at lade spørgsmålet om Sydrhodesia forblive på udvalgets dagsorden.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 10. december 1971 med 91 stemmer for, 9 imod (Luxembourg var fraværende i plenarforsamlingen), medens 13 afstod. Stemmemonstret var som ved afstemningen i udvalget. (Res. 2796 (XXVI)).

4. Selvom Sydrhodesia kom til at stå på dagsordenen for samtlige udvalgets møder fra 26. november til udvalget afsluttede sin møderække den 16. december 1971, ialt 17 møder, fandt ikke mange delegationer sig tilskyndet til at genoptage Sydrhodesia-debatten i 4. udvalg.

Mødet den 26. november 1971 indledtes med en kort redegørelse fra den britiske repræsentant, i hvilken det blev understreget, at det Sir Alec Douglas-Home og Ian Smith var blevet enige om var forslag, der ikke i sig selv repræsenterede nogen ændring i Sydrhodesias nuværende status eller i Storbritanniens holdning til regimet. En ændring ville ikke finde sted førend den forudsatte undersøgelse af befolkningens holdning var afsluttet og resultatet havde godtgjort befolkningens tilslutning til forslagene. Storbritannien understregede desuden, at enhver nøje burde vurdere konsekvenserne af såvel en akcept som en forkastelse af forslagene.

I et sovjetisk indlæg fremhævedes det, at Storbritannien havde handlet mod generalforsamlingens opfordring, jfr. ovenfor om interimresolutionen af 22. november 1971 og res. 2652 (XXV) i hvilken det var blevet bekræftet, at ethvert forsøg på at forhandle om Zimbabwes fremtid med det illegale minoritetsregime ville være i modstrid med res. 1514 (XV). Aftalen mellem Storbritannien og Smith-regimet havde til hensigt at styrke dette regime og var i virkeligheden et forsøg på at udskyde det tidspunkt, hvor befolkningen ville blive selvstyrende til en fjern fremtid. Det var klart, at forhandlingerne måtte betragtes som international sammensværgelse. Storbritannien havde været imod effektive sanktioner mod Smith-regimet og havde saboteret vedtagne beslutninger. Dets holdning kunne kun forklæres derhen, at hensigten var at beskytte koloni- og racistregimerne.

Nogle få afrikanske indlæg, der blev afgivet under mødet den 26. november syntes til en vis grad fremkaldt af det sovjetiske